

Никакъ не имъ се сърдѣше котаракътъ Шишко. Вървѣше си той гордо, отвреме-навреме се поспираше надъ нѣкой изворъ, за да се огледа и да позаглади нѣкой случайно щтрѣкналъ настрана косъмъ отъ мустацитѣ си.

— Азъ съмъ свободенъ и мога да правя, каквото поискамъ. Мога да се търкалямъ на широко по мъховетѣ, да мяукамъ изъ доловетѣ, да се катеря по най-високитѣ дървета, да локамъ вода отъ най-чиститѣ извори, — мислѣше си котаракътъ.

Срещна го единъ заякъ.

— Какво така си дошелъ по насъ, Шишко? — попита го Заяю.

— Дойдохъ да вкуся отъ свободата, братко, — отвърна тържествено котаракътъ.

— Добре си направилъ, братче. Чудесно нѣщо е свободата, макаръ че понѣкога може да ти пищятъ куршуми покрай ушитѣ, — подметна Заяю и уфейка нѣкъде по своя работа.

Сепна се веднага котаракътъ Шишко, щомъ чу това отъ Заяю.

Но, все пакъ, съ сжщата благородна походка продължи по-нататъкъ изъ гората.

Въ единъ долъ го срещна мечокъ. Усмихна му се и запита:

— Какво те носи насамъ, Шишко?

— Свободата, братко, свободата — дойдохъ да се понарадвамъ, — отвърна скромно котаракътъ.

— Да, хубаво нѣщо е свободата. Макаръ, че понѣкога много гладувамъ, не бихъ далъ свободата си за най-хубавитѣ ястията на свѣта, — каза мечокътъ.

Котаракътъ се разколеба още повече отъ тия думи и почувствува силенъ гладъ. Затова продължи пѣтя си.

Срещна го вълкъ.

— Какво си се сѣтилъ за насъ, Шишко? — изрѣмжа усмихнатъ вълкътъ.

— Дойдохъ да видя свободата, — отвърна смирено котаракътъ.

— Свободата ли? Чудесно нѣщо е тя. Това най-добре знаемъ ние, вълцитѣ, макаръ че презъ зимата кокали ядемъ отъ гладъ. Но, все пакъ, и най-тлъстиятъ овенъ не струва колкото единъ мигъ свобода, — изрѣмжа вълкътъ.

Щомъ чу тѣзи думи, котаракътъ усѣти такъвъ голѣмъ гладъ, че би продалъ веднага всичката си свобода за едно парче месо.

Още сжщата нощъ се върна въ кѣщи.

Много се зарадва господарътъ му и го попита:

— Кѣде се губи толкова време?

— Бѣхъ на свобода въ гората. — прозина се лениво котаракътъ.

— Е-е-е, хареса ли ти тя?

— Хубаво е, но за ония, които сами си изкарватъ прехраната. За готованцитѣ като мене може и безъ свобода, — прозиналъ се отново котаракътъ.

Т. Харманджиевъ